

Hugo de Groot (1583-1645: De Gouden Eeuw)

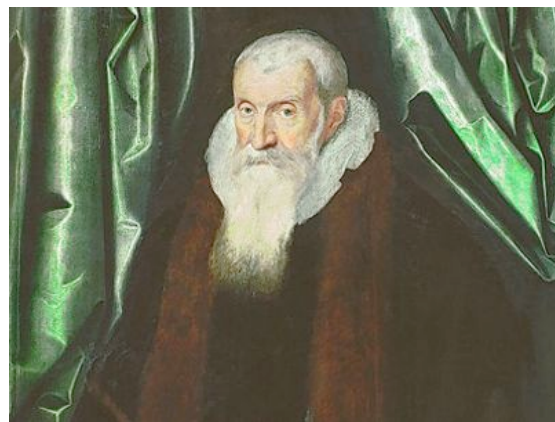
Lang geleden woonde er in Rotterdam een hele slimme jongen. Zijn naam was Hugo de Groot.

Hugo schreef al heel jong gedichten en verhalen en werd steeds slimmer. Hij trouwde met Maria, de dochter van de burgemeester.

Hugo schreef nog steeds verhalen en boeken. Vooral één boek was heel erg goed en werd gelezen door twee belangrijke mannen: Prins Maurits en zijn raadgever, Johan van Oldebarneveldt.

Prins Maurits

Johan van Oldebarneveldt

Deze mannen moesten samen het land regeren. Maar vaak wilde ze allebei iets anders. Maurits wilde alsmaar vechten met de Spanjaarden, maar van Oldebarneveldt zei: "We moesten maar eens een tijdje niet vechten, we houden een vechtpauze".

Dan was het een tijdje rustig, maar na verloop van tijd was Prins Maurits het zat en de volgende vechtpartij begon weer.

En zo hadden ze elke keer ruzie met elkaar. Inmiddels had Prins Maurits aan Hugo de Groot gevraagd of hij ook bij de regering wilde werken. Natuurlijk wilde Hugo de Groot dat wel en heel vaak kon hij de ruzies tussen Prins Maurits en van Oldebarneveldt een beetje sussen.

Maar op een dag liep de ruzie wel heel hoog op. Eigenlijk ging het maar om een kleinigheidje. Hugo werd om raad gevraagd. Hugo vond dat Johan van Oldebarneveldt gelijk had en dat zei hij ook tegen de Prins.

De Prins werd woedend en liet Hugo de Groot gevangen nemen. Hugo werd opgesloten in slot Loevestein, een heel groot kasteel met dikke stevige muren.

De gevangene werd goed bewaakt, maar hij had het niet zo slecht. Hij kreeg een grote kamer in de toren en mocht zelfs zijn vrouw meenemen. Hugo mocht ook boeken lezen en elke maand kreeg hij een grote kist vol boeken.

Toch wilde Hugo niet in de gevangenis blijven en hij wilde proberen om te ontsnappen. Op een dag werd weer een grote kist met boeken binnen gebracht. De vrouw van Hugo, Maria, keek eens naar die kist en zei tegen Hugo: "Ik weet hoe je kan ontsnappen, ik heb een plannetje. Kruip in de kist en de soldaten brengen je zo naar buiten".

"Dat kan toch niet," zei Hugo, "die kist is toch te klein?"

"Welnee", zei Maria, "als de boeken eruit zijn dan kun je er best in. Je moet wel een tijdje oefenen en niet van die dikke kleren dragen".

Hugo oefende elke dag. In zijn hemd en in zijn onderbroek. Eindelijk lukte het hem om een tijdje in de kist te blijven zitten.

Maria stuurde een boodschap naar de soldaten dat Hugo alle boeken gelezen had en dat de kist opgehaald kon worden.

De volgende ochtend verstopte Maria alle boeken en kroop Hugo in zijn onderbroek in de kist.

De soldaten kwamen de kist ophalen en sjuwden hem alle trappen af naar het water van de slotgracht. De kist werd in het bootje gezet en de soldaten roeiden naar de overkant, naar het stadje.

Toen ze in het stadje aankwamen, sjuwden de soldaten de kist naar de boekhandel. De boekhandelaar was een goede vriend van Hugo en die bevrijdde hem gauw uit de kist toen de soldaten weg waren.

Het was gelukt! Hugo de Groot was ontsnapt. En omdat het zo'n goed verhaal was, heeft Hugo dit natuurlijk opgeschreven. Zo weten we dat dit echt gebeurd is.....

